

2013/2
únor

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 2/2013

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Únorové zastavení</u>	<u>1</u>
<u> <u>Blahopřání</u></u>	<u>2</u>
<u> <u>Hra na pozorovatele</u></u>	<u>3</u>
<u> <u>O nehmotnosti hmoty</u></u>	<u>7</u>
<u>Norbert Fabián Čapek: Myšlenky</u>	<u>10</u>
<u>Norbert Fabián Čapek: Jen zevšednět mi nedej, Bože...</u>	<u>12</u>
<u>D.J.Kafka: Stopy, které neblednou</u>	<u>14</u>

Ch. F Brown

CITÁT

Zajímavý citát na víkend:

***Průměrný učitel vypráví.
Dobry učitel vysvětluje.
Výborný učitel ukazuje.
Nejlepší učitel inspiruje.***

ÚNOROVÉ ZASTAVENÍ

Únor svou podstatou zve k zastavení, jaksi dlouhodobějšímu, nejen vánočnímu, svátečnímu. V únoru na naší obci také vzpomínáme na br. Dr. Bohumila Housera, jehož přínosného poselství a jeho promluv se nemůžeme ani nechceme vzdát. Při našem zastavení můžeme prožívat stav, který lze nazvat posvátností. Vždyť současný běh života, ba přímo kvalt často přímo závodní, lidi učí, že jediným narušitelem posvátnosti života je člověk – jeho neprobuzené vědomí. Avšak duchovně probuzený člověk, zřejmě jediný na této planetě, je schopný dojít k poznání a prožitku posvátnosti vědomě. Slova: posvátnost, posvěcenost nebo svatost, světlo – co nám říkají? Svátý není „oddělený“ od života, jen od špatných impulzů svého ega – má sama sebe pod kontrolou. Tím je jiný, „oddělený“. Jinak naopak je propojený se vším a se všemi, které v životě potkává, vidí, o nichž slyší atd. Co je posvátné? To, co je posvěcené a prosvětlené světlem Bytí. Posvátná je minulost, přítomnost a budoucnost, jsou propojené, existující v jediném Bytí. Posvátný je příliv a odliv, vdech a výdech, protože jsou propojené, v jediném Bytí existující, plynoucí.

Nikde se nenajde více nebo méně Světla Bytí, to jen člověk si odděluje posvátné od profánního (všedního), nebeské od pozemského, moje od tvého, život od smrti. Smrt jiného je i mojí, život jiného je i mým životem. Závisíme všichni na sobě. Nikde není méně nebo více božství. Kdo toto zатуší, je jat úctou a nemůže jednat z pozice oddělenosti, z pozice osamění. Vždyť z pocitu oddělenosti končí všechny prchavé „lásky“ a lásečky. Z pocitu osamění a oddělenosti či „jinakosti“ se člověk pouští do zlých činů, ubližuje a sobecky jedná. Čím osamělejší ego, tím egoističtější... Nejkrutější jedinec je nejvíce sám a může žít i v klanu, tlupě. Může zakládat celá tisícová „bratrstva“ oddělených, elitních, nadřazených – vše pramení u základního pocitu oddělenosti. Z pocitu oddělenosti se vedou války – jedinců, států, politických celků náboženských vyznání... Kde je pocit, že existuje nějaké já a „ti druzí“ (jiní, cizí, divní, špatní, v nepravu jsoucí), tam je kořen oddělenosti. Posvátnost – jediným světlem prosvícenost, propojenost, jasnost je porušena, neboť posvátnost není povrchní uznání ceny, hodnoty, nějaké svá-

losti kvůli tradici, výchově nebo zvyku. Posvátnost je stav vědomí, poznání, protože ví o Tom, kdo vše prosvěcuje, žije v Jeho přítomnosti, která sama brání znesvěcení života.

A tak přeji nám všem prožívání posvátného.

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v únoru

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 3.2.** Zdeňka Špírková
- 7.2.** Jelena Horníčková
- 9.2.** Anežka Kousalová
- 12.2.** Bohuslav Páral
- 18.2.** Růžena Opršalová
- 20.2.** Zdena Mergancová
- 22.2.** Heda Kunclová

HRA NA „POZOROVATELE“

Středeční schůzka v Unitarii skončila. Vykročím čile do téměř již večerní ulice. Nespěchám, pojedou dnes pozdějším vlakem. V úzkých uličkách Starého města je plno lidí, někdo někam spěchá, jiný se jen tak toulá v tom zimním, relativně teplém podvečeru. Staroměstské náměstí je osvětlené a září starobyloou renovovanou krásou a důstojností. Siluety věží Týnského chrámu se slabě odrážejí od tmavošedého pozadí oblohy. V mysli doznívají moudrá, před chvilkou vyslechnutá slova vznešených Učitelů.

Vnímám jaksi snově proudící dav, k němuž nyní náležím. Nejsm nic odděleného od tohoto davu – je to vlastně slučující výraz pro bezpočet jednotlivců – vždyť ten název „dav“ se dá trochu chápat jako „jednota“.

Najednou vyvstane myšlenka – dotaz: „Kdo tu vlastně kráčí tou večerní Prahou? Je tento človíček něco odděleného od ostatních? Kdo je to vlastně, kdo zde funguje pod určitým jménem, které tuto lidskou bytost rozlišuje od jiných zdánlivých jednotlivců – individualit? A za čím spěchá, když není třeba vůbec nikam spěchat?...“ Ten spěch souvisí s naším rozškatlukovaným časem! Tak tohle jsou iluze lidské mysli, ale dokud se cítíme jako oddělené bytosti, pohybující se prostorem, a konáme zde své světské úkoly, musíme s tímto rozškatlukovaným časem občas velmi počítat. Ale teď je vyškrtnut, teď je mu dána výpověď!

Vše kolem plyne jako velmi živý sen – a nakolik se tohle vůbec rozlišuje od snění? Výlohy září a lákají kolemjdoucí prostřednictvím mnoha pozlátek. Ano, dá se to nazvat „pozlátkem“, vše to, co lidskou mysl zaujímá, láká a drásá, pokud hmotné prostředky na zakoupení něčeho vytouženého nestačí. Tak tohle je tou „dábelskou pastí“, jak jí věřící některých náboženství nazývají. To jsou ta lákadla, kvůli kterým člověk prožívá emoce, kvůli kterým se někdy nekale obohacuje, aby tu či onu pomíjivou věc získal. A ziskem roste chlouba i chuť k dalším ziskům. Jak je tohle vše důmyslně nastražené, tohle vše, co lidské ego povyšuje a upevňuje! – Ale je možno na vše nahlížet i jiným pohledem. Dají se ocenit umělecké výrobky dovedných rukou, které lze spatřit za výkladními skříněmi,

Ize obdivovat večerní osvětlení, podtrhující půvab tajemných uliček, malebné šíty domů, pestrý proudící a různými řeči hovořící dav. Tohle vše vytváří celek milého obrazu příjemného snu.

Ten nepatrný človíček se žlutou taškou vchází do ostrých světel obchodního domu a mísí se mezi návštěvníky a kupující. Třetí poschodí: těsnění do baterie stále není. /Jako obvykle, tak zase příště.../ V přízemí plno zahraničního zboží lákavého vzhledu – ale již méně lákavých cen... Vyvstane myšlenka: kolik lidí nemá střechu nad hlavou, kolik jich hladoví a o tomto všem vůbec neví, že existuje! A lkají možná méně než některý našinec, který na zakoupení některého zboží nemá dost peněz..

Sen pokračuje směrem ke knihkupectví a zelinářství a potom zvolna k nádraží. – Ve vlaku je velmi teplo. Kdo pociťuje toto teplo? Kdo rozevřel knížku o tibetské mystice a začíná číst?... Potom zřejmě světský čas dosáhl bodu, kdy se vláček dává do pohybu... Při čtení se vše vnímá jako z veliké dálky přicházející neurčitý pohyb.

Moudrá, v knize obsažená slova přicházejí tímto pokračujícím snem a plynou myslí. Kdo tato slova vnímá? – Monotónní zvuk uhnějícího vlaku snad ten „sen“ ještě prohlubuje... Před vnitřním zrakem vystupují nebetyčné drsné skály. „Hlubokou roklinou se řítí dravá horská řeka, místy tvořící vodopády. Úplněk tajemně osvětluje obraz krajiny. Cesta k poustevně je kamenitá a strmá, téměř neschůdná. Osamělý poutník po ní vystupuje ke skalnímu útulku za svým starým učitelem-mudrcem. Nepociťuje únavu z daleké cesty ni ledový vítr, neboť mysl je upnuta zcela jiným směrem. Jeskyně poskytuje ochranu před bouřlivou přírodou, vládne v ní mír a ticho. A tím tichem promlouvá srdce tibetského mudrce k srdci zasvěcence. Je to hluboké zasvěcení, jedno z posledních, které se žáku dostává a které je předáváno jen těm několika nejvyspělejším. Je to Vysoká nauka o dokonalosti Jednoty, vážný pokyn, aby žák od tohoto okamžiku veškeré své myšlenky a činy zasvětil jedině této vysoké ideji, ideji Jednoty – Pravdě, jež je vším, co jest.

Jak může existovat zlo, negace, nečistoty a hříchy, když vše je Absolutno, když vše je Božské? V Bohu, jenž je nekonečným absolutním Bytím, životem a pohybem všeho, nemůže být ani nemůže vzniknout nic klamného ani nejasného, ani hříšného! Vše je

v NĚm přirozené a tedy správné. Není, co by bylo možné napravit, když vše je Bůh! Toto je nejvyšší hledisko, nejvyšší zasvěcení. Jiné hledisko je běžné lidské hledisko hlubokého klamu.“

„... Úplněk se vyhoupl nad rozeklaný štít himálajské hory nad protějším břehem dravé řeky a jeho bledé světlo vniklo do jeskyně a odráží se na skalní stěně. A plyne Ticho...“

Naráz škubnutí a náhlé trhnutí: Ústí nad Labem! To ten vnitřní bdící hlas napomíná, že na této stanici nutno přestoupit. A malý človíček rychle sune knihu do žluté tašky a spěchá podchodem na druhé nástupiště, kam právě přijíždí vlak od Liberce. Teď není radno příliš prohloubit snění, za 20 minut zastaví vlak v Teplicích. A už jsme v cílovém městě, v tom světském místě, kam toto hmotné tělo jaksi patří. Je zajímavé, že každé to individuální tělo má obvykle svůj individuální domov, který je zřejmě k pobytu při světské existenci nutný. Z tohoto domova vycházíme za svými úkoly a záležitostmi, ale vždy nacházíme cestu zpět – až nakonec opustíme tento náš dočasný domov navždy – a to potom, když opustíme naše dočasné tělo. A bude domov jiný a zase jiný a na ten současný si ani nevzpomeneme...

Trolejbus ujíždí k okraji města. Je zde stále myšlenka o slovech tibetského mudrce o Absolutnu, v němž neexistuje zlo. Jak je to tedy, že tolik zla vnímáme v lidském světě kolem sebe? Tu svítne myšlenka: Je to naše BARDO! Ano, bardo existuje zde i tam, při stavu tak zvaného pozemského života jako při stavu mezi vtěleními! Tu podobu dobra či zla na sebe berou naše dřívější či současné zlé skutky či myšlenky, chtivosti a touhy, a projevují se různými rafinovanými zhmotněnými formami na naší scéně života! Někdo to nazývá KARMOU – osobní, národní atd., jiný Boží hrou, v níž jsme herci... Ale existuje místo /Ize-li to nedokonalou lidskou řečí nazvat „místem“, pojmem prostorovým/, kde veškeré myšlenky a jevy zanikají a vibruje jen Čisté Bytí! Tam mizí zlo i negace, i to naše malé omezené ego, které tyto stavy myslí – ano, nic jiného to nebylo – zažívalo!

Avšak dosud žijeme v lidském těle, pociťujeme a vidíme různé zlo kolem sebe i ve světě jako realitu – jak tedy se ztotožnit s poučením mudrce, že neexistuje? A plyne odpověď, že je nutno přijmout to stanovisko „JE i NENÍ“. Z člověčího hlediska vše, co vidíme a zažíváme hmatatelně a vnímatelně, JE. Ale spějeme k vyšší-

mu hledisku, kde nakonec zjistíme, že ono NENÍ! Jsou to pro hledajícího třeba jen občasné „doteky“, po kterých se vrací do víru hmatatelně zažívaného světa, ale stávají se častějšími a nakonec přichází to „zasvěcení“. Přichází tiše, zvolna, někdy po malinkých douškách – ale vzdejme za ně dík!

... Spoře osvětlené sídliště na samém kraji města vystupuje z noční mlhy se opravdu zdá jako snová kulisa z barda. A ono to nic jiného není! Nikam se dnes nespěchá, čas je lhostejný! Pomalu se ten človíček blíží ke svému domovu... Vracím se zvolna do vědomí tělesné oddělenosti a mizí sen a hra na „Pozorovatele“. – Napouštím vodu do vany – v tom se dám do ohromného smíchu a směji se až pomalu tečou slzy: Tak jsme zase doma ve starém individuálním těle, které se hodlá po cestě vykoupat v té „vymoženosti civilizovaného světa“. A to těsnění pro souseda, které je zapotřebí k údržbě našeho složitého technického zařízení, jsem opět v té Praze nesehnala! /Jó, dříve nám stačil potůček či studánka, nyní se cachtáme v teplé vodičce ve vaně – a co asi bude příště, až se opět mrkneme do našeho hmotného světa? Co se v naší mysli promítne a projeví? – Ale když potom již budeme vědět, že to projevené je produktem mysli, kde vjemy a myšlenky vznikají – a hlavně nakolik jsou skutečné /či spíše neskutečné!/, tak se již nebudeme bát, trápit se a poutat na to iluzorní a pomíjivé a bude se nám žít šťastněji a veseleji, nebudeme chovat negativní postoje vůči komukoli a čemukoli, povedeme laskavější a radostnější život v lásce ke každému a všemu, neboť budeme vědět, že vše je součástí nás samých. A toto vše je vyzářeno Myšlenkou Boha, v níž jsme bez ustání odvědy a navěky zakotveni!

Napsáno pro schůzku žen v roce 1992.

Dodávám: označený odstavec je text pana Dr. Tomáše z jeho knihy, kterou jsem tehdy ve vlaku četla.

Vysvětluji slovo BARDO: Bardo Thödol = Tibetská kniha mrtvých, překlad zní: osvobození skrze slyšení.

Bardem se nazývá stav, kterým procházíme po tělesné smrti. Jsou to různé stavy vědomí, stavy snové, nikoli skutečné. Věřící křesťan může třeba zažít křesťanské „nebe“ dle svých představ, žil-li

dobrym životem, ale v opačném případě může spatřit i pekelné výjevy tak, jak si je představoval. Indián může zažít zelené pastviny plné zvěře, věřící jistě víry své uctívané božstvo. Existují výjevy kladné i záporné. Jsou to myšlenky, které přijímají hmotné podobu. Když tohle budeme vědět, není nutné je pokládat za reálné a příliš si jich všímat.

Přirovnávám bardo tak trochu i k našemu „bdělému“ životu, kde také vše vnímané a zažívané jsou myšlenkové formy na vyšší úrovni. Až změníme myšlení a postoje, budeme „zažívat“ lepší svět. Kéž tohle jednou pochopí naše lidstvo!

O NEHMOTNOSTI HMOTY

O nehmotnosti hmoty poučuje nás nabyté fyzikální poznání. Podle tohoto poznání hmota není nic jiného, nežli téměř úplná prázdnota. Hmota je prázdný prostor, prostoupený silokřivkami. Několik řídce rozsetých vibrujících elektrických nábojů, pohybujících se úžasnou rychlostí, předstírá nedokonalým smyslům hmotu, pevnost a tělesnost. Je to všemoc všude vibrujících, všude znějících kmitů energie. Tyto neviditelné, neuchopitelné, nevážitelné kmity jsou základem světa. Tyto v prostoru řídce rozseté částice sytonů neznámé síly kouzlí hmatatelný, věčný, pevný svět těles. Když neklid těchto kmitů překročí hranice, když tento věčný pohyb dostoupí bilionů a trilionů kmitů za vteřinu, stává se z přeskupení těchto kmitových částic co nazýváme teplem, barvou, elektřinou, magnetismem, světlem a silou. Není v přírodě děje, který by nebyl výsledkem kmitající energie.

Tvoření se projevuje v prostoru a čase, energii a hmotě, v životě a vědomí. Mocné bezmezné biologické síly budují z nepatrného obrovské. Na začátku je mikroskopický kousek látky, v němž začínou působiti neznámé podivuhodné síly; umným a důmyslným způsobem rozpředou původní pletivo buňky ke stavbě a členění. Z organizovaného, nevzhledného, nejasně pulzujícího prvopočátku chuchvalce bílkoviny vzniklo na Zemi vše živé. Jednotnost živé substance je všeobecná. Všichni tvorové od amoeby až ke člově-

ku mají jeden základ tělesnosti. (Břetislav Kafka: Nové základy experimentální psychologie)

Už pět miliard roků řítí se naše Země s celou sluneční soustavou vesmírným prostorem rychlostí 300 km za vteřinu. V kterémkoli okamžiku této nesmírné časové dimenze mohla se naše planeta srazit s nahodilým kosmickým tělesem, jež by se dostalo do její dráhy. Jenom duchovně chabé bytosti mohou pochybovat o tom, že tato planeta bude pokračovat v pohybu po své vesmírné dráze tak dlouho, dokud na ní nebude dosaženo, čeho dosáhnouti určila nejvyšší tvůrčí Inteligence.

Člověk je mikrokosmos v makrokosmu. Jednotlivé bytosti jsou v univerzálním vesmírném celku začleněny v obdivuhodných, číselně harmonicky uspořádaných vztazích, kde to, co prožívá člověk jako mikrokosmos, lze vyjádřit v poměrných číslech k makrokosmu:

- Nepravděpodobnost samovolného vzniku života bez zásahu nejvyšší tvůrčí Inteligence představuje číslo s jedním milionem nul.
- Astronomie identifikovala 100 milionů Galaxií, z nichž každá má sto tisíc milionů hvězd.
- Počet atomů vodíku, z nichž vznikla naše Galaxie, je číslo s 68 nulami.
- Počet neutronů, tvořících lidský mozek, je větší než počet všech atomů vodíku naší sluneční soustavy. Z celkového jejich počtu užívá současný člověk pouhou desetinu. I v případě sebevětšího génia stačí, aby v jeho mozku praskla nepatrná žilka a je z něho rázem slintající debilní mrzák.
- Lidský život je v úzké relaci se sluncem; srdce vykoná 25 tisíc tepů za den.
- 25.000 dnů je průměrný věk člověka mezi jeho narozením a smrtí.
- 25.000 roků potřebuje Slunce k tomu, aby absolvovalo dráhu všemi dvanácti zvířetníkovými znameními, tj. opsalo kruh kolem středové osy naší Galaxie. Kdyby se poněkud přiblížilo k Zemi, vše na ní by shořelo, při vzdálení by zmrzlo.

Srdce člověka vykoná tedy za jediný den tolik tepů, kolik dnů žije člověk a kolik roků potřebuje Slunce k projití celým Zvířetníkem.... Ovulační perioda u ženy je totožná s 28 denním cyklem Měsíce mezi novem a úplňkem, Luna způsobuje příliv a odliv světových oceánů a při úplňku mají choromyslní nejtěžší záchvaty.

Z toho všeho vyplývá, že inteligence vlastní člověku je táž mohutnost, projevující se v celém Vesmíru jako univerzálně působící a vše ovládající zákony (fyzikální, psychické, morální a estetické). A to je také smyslem výroku Smaragdové desky Herma Trismegista: „to, co je dole, je jako to, co je nahoře“, a Janova evangelia 10,34 a žalmu 82,6: „bohové jste“....

A dále Vivekánanda, žák Ramákrišněv, v USA v r. 1896: „Nikdy nezapomínejte na slávu lidské přirozenosti! Kristové a Buddhové jsou jenom vlny na bezmezném Oceánu, který se jmenuje JÁ.“

Představy o velkém počtu buddhů, kteří předcházeli Buddha historického, Gautamu /v 6.stol.př.n.l./ jsou starého data. Podle týchž představ se jednotlivým epochám, v něž se dlouhá perioda existence světa člení, přiřítá určitý počet buddhů. Do poslední, přítomné epochy se zařazuje 24 buddhů, z nichž pak jmenovitě skupina posledních pěti /tři předchůdci, Buddha Gautama a Majtréja, jeho nástupce/ se v máhájámovém buddhismu těší zvláštní úctě.

***Kudy jdete vy, i my jsme šli kdysi, a kudy jdeme my, i vy půj-
dete jednou.***

Otázka čtenářům:

Autor článků „Hra na pozorovatele“ a „O nehmotnosti hmoty“ nebo spíše autorka je zatím neznámá. Věděl by někdo, kdo tyto články napsal?

Dr. Norbert Fabián Čapek

MYŠLENKY

Pokračování z měsíce listopadu 2012

O kosmickém náboženství napsal Einstein „že lze těžko je vysvětlit tomu, kdo je nepoznal“, ačkoli „náběhy ke kosmickému náboženství se vyskytují už v ranném stupni vývoje“. Einstein dále vysvětluje, že kosmická zbožnost nemůže být v rozporu s vědou a že bázeň v ní nemá žádného místa.

Já věřím v náboženství kosmické. Nepostačí mí žádné náboženství jen národní, tím méně rasové. Náboženství kosmické zahrnuje v sobě všechno krásné a lidské, ale je mnohem širší a vyšší, sahá nad čas a prostor, obsahuje celý Vesmír a celou věčnost.

Náboženství v nejlepším slova smyslu je věcí duše a srdce. Je to uvědomělé obecenství člověka s Nejvyšším. Je to pocit věčnosti... Je to něco nanejvýš životného a pro denní život potřebného. Je to každodenní úsilí o vytvoření krásnějšího života, je to vystupování nad říši živočišnou k vyššímu lidství a k hranicím božství. (1936)

Velkou zásluhu získal si profesor Žilka moderním překladem Nového zákona. A právě v tomto N.Z. upozorňuje prof. Žilka, že v původním textu, ve skutcích apoštolských, stojí slovo „CESTA“ místo našeho „náboženství“.

A tak já rozumím náboženství. Má to být c e s t a nejen k Bohu, ale též k objevení a oblažení člověka. Má to být CESTA k větší náplni života. Má to být CESTA od slabosti k síle, od smutků k radosti, od nemoci ke zdraví, od otroctví ke svobodě, od sobectví k lásce a k bratrství. (1936)

Vyšší náboženství má v sobě všechny podněty a možnosti, aby vedlo člověka v ohledu tělesném k lepšímu z d r a v í , ke svěžesti a kráse, neboť naše tělo je chrám boží a zanedbávat je je bezbožnost. Vede dále k vnitřnímu vyrovnání, k míru se sebou a s lidmi a s Bohem. Dává duševní sílu k přemáhání světa, lásku k obětavému bratrství, ukázněnost a s n á š e n l i v o s t a souhru se

vše-mi lidmi dobré vůle. Vytváří zdravější prostředí, ať se týká života v rodinách, v obcích, ve městech, ve společnosti a ve státě. (1936)

Nechceme nikoho napodobovat slepě. Rádi si osvojujeme, co je dobré, přizpůsobíme to svým potřebám anebo chceme objevit ještě něco lepšího.

Náboženská obroda znamená práci s Bohem. To je něco tak vznešeného.. tak uvědomělého, že s tím Bohem, který ustavičně tvoří (a nikdy nepřestal), tvořím a pracuji také já..., že jsem také jedním z jeho nástrojů.

Přejme každému ten výraz náboženského vývoje, jaký odpovídá jeho vyspělosti. Jakmile vytrhneme někoho z formy či ze skořápky, kterou ještě potřebuje, ublížíme jeho duši.

Neublíží nám, budeme-li mítí ještě více církví, ale ublížilo by nám, kdybychom se n e s n á š e l i .

Tak se zdá, že v tomto životě a na této Zemi je náš hlavní úkol v tom, abychom se naučili jeden druhého snášet a s ním spolupracovat. (Platí to pro všechny druhy činnosti, jakož i pro církve a náboženské společnosti.)

Jeden z hlavních úkolů českého unitářství je v tom, abychom zvláště v ohledu náboženském pěstovali v jedné a téže náboženské obci s n á š e n l i v o s t , a t o i k protichůdným názorům, při společném rozvíjení duchovního života.

Cílem je, aby každý zůstal sám svůj a přece byl žádoucím druhem, bratrem a sestrou tomu druhému. Proto na prvním místě požadujeme svobodu a cvičíme se v souladném soužití uvědomělých a svobodných jedinců.

Svoboda unitářů je zároveň nejen jejich silou, ale také jejich slabostí. Totiž slabostí zvláště v počátcích (i tehdy), když se unitářství začne propagovat mezi lidmi, kteří byli vychováni k nesnášenlivosti.!

S n á š e n l i v o s t je umění, kterému je třeba se učit. Jestli děti už od rodičů byly učeny nesnášenlivosti, jestli vyrůstaly v nesnášenlivosti, jestli jim nad to nesnášenlivost byla vštěpována, pak je ovšem těžko se tomu odnaučit. (Ale je to nutné!)

Chci-li ještě poukázat na krásu, užitečnost a vznešený účel snášenlivosti, tedy se nejprve vracím k začátku, že má-li tento ži-

vot nějaký smysl v rámci věčnosti, a máme-li tu nějaké poslání, tedy je musíme vidět také v tom, abychom se naučili té s n á š e n- l i v o s t i v duchu úcty k jedinečnosti člověka a v duchu lásky, která chce s l o u ž i t. Naše bratrství je v ohledu snášenlivosti vlastně školou. A školou dosti těžkou a vysokou, protože soustřeďujeme osoby v tak různých postaveních.

Nikde na světě jsem nenašel nic krásnějšího, nic, co mě více povznášelo a udivovalo, jako když jsem viděl stýkat se a spolupracovat v jedné náboženské obci bratry a sestry v tak různých postaveních, s tak různým vzděláním, kde i tomu nejvyššímu z nich i ten domněle nejnižší úkol byl čestnou funkcí,

Při tom si vždy znovu uvědomíme, že jsme v tom začátečníci, že se ještě učíme, že nejsme dokonalí, ale že náš cíl je vznešený. (1938)

Norbert Fabián Čapek

JEN ZEVŠEDNĚT MI NEDEJ, BOŽE...

Slovo „zevšednět“ je asi málo známé a ještě méně je znám jeho význam. Každý však ví, co je všední věc. Je to taková věc, která nás nevzruší a která v nás nedokáže vzbudit zájem. Chodíme ko-lem ní, ale nezaujme nás. Je to taková všední květinka, na kterou hledí obyčejný člověk. Nic zvláštního na ni nevidí. Nebudí v něm žádný ohlas radosti, krásy či tajemství života. Je mu naprosto všední. Ale ona sama v sobě všední není. A není všední tomu, kdo sám není všední. Takový člověk dokáže mít z ní radost, obdivovat ji a mít i požitek z pouhého pohledu na ni.

Totéž platí i o dítěti. Člověk potká otrhané a zašpiněné děcko a nevidí na něm nic, než tu špínu a hadry. Jde však kolem něho člověk nepoznamenaný všedností a ten spatří v děcku obraz boží. Pohlédne mu do očí a spatří v nich sama sebe.

Kdysi jsem pozoroval východ slunce pod úpatím Tater. Byl jsem opojen velkolepou nádherou tohoto zjevu přírody. V té chvíli jsem nevnímal nic z toho, co se kolem mne dělo. Šel kolem člověk

a zeptal se mne, zda-li mám zápalku a při tom se zlobil, že mu vítr zhasl poslední jeho zápalku a že si nemůže zapálit fajfku. Ten člověk neviděl ani Tatry, ani slunce. Obojí bylo pro něho všední, neboť sám zevšedněl.

Všední člověk není sám svůj. Nestojí na svých vlastních nohách. Jeho pocit štěstí závisí na tom, co o něm druzí říkají. Podobá se také figuríně ve výkladní skříni. Její veškerý úspěch spočívá v tom, jak ji posoudí ti, kteří půjdou kolem. Proto je také mezi lidmi tolik urážlivých, proto také každá polemika vyúsťuje v kritiku ne na věci, ale na osoby. Všední lidé útočí obyčejně tam, kde sami jsou nejvíce zranitelní. Někteří lidé se podobají stromu. Na tomto stromu je mnoho krásného. Leč, je to jen strom, který po celý život roste tam, kde byl zasazen. A dojde-li k přesazení, není to jeho zásluha. Všední člověk, tak jako ten strom, bývá závislý jenom na minulosti jak ji vymyslili a vytvořili ti, kteří byli před ním. On se ne-odvází mít vlastní přesvědčení, on si netroufá na své „dnes“ a „zítra“. Chodí jen po vyšlapaných cestičkách a bojí se jít jinou cestou.

Moje modlitba v den mých narozenin je tato:

Jen zevšednět mi nedej, Bože. Necht' nečiním něco jenom proto, že druzí tak činili nebo že mně za to někdo pochválí nebo pohaní. Necht' nečiním nic jen pro hmotný zisk či marnou slávu a to bez ohledu na to, zda vyslovím svou individualitu či nikoli.

Necht' nejsem malicherný, a úzkoprsým a nezabývám se štěpením vlasů tam, kde běží o otázky života a smrti. Necht' dokážu vidět bratra i v bratru, byť by měl na sobě jiný kabát.

Vědět, co chci, mít své přesvědčení a své ideály, usilovat o jejich splnění veškerým svým konáním a nelekat se toho, když po mně někdo hodí blátem jen proto, že jdu jinou cestou než on.

Kéž dokážu radovat se ze všeho, co je krásné, dobré a pravdivé, ať to naleznu kdekoli a kdykoli. Kéž je vždy mou snahou se sluncem jásat, s květinami šířit krásu, s dětmi se smát, spolu s nimi děckem být a své ženě zůstat dobrým kamarádem, svému národu ochotným pracovníkem usilujícím

o dobrou vůli mezi lidmi, o svobodu a o vyšší kulturu. A konečně, jak to říká T.G.Masaryk, všechno plánovat a činit pod zorným úhlem věčnosti – sub specie aeternitatis – u vědomí, že jsem odpovědný Tomu, jímž živi jsme a hýbeme se.

D.J.Kafka

STOPY, KTERÉ NEBLEDNOU

Náš národ dal světu řadu výtečných duchů. Mnozí by se bývali stali světoznámými veličinami, kdyby jejich díla byla přeložena do cizích jazyků nebo kdyby se za ně postavily některé organizace. Jelikož však svět o ně neprojevil zájem a jelikož zde nebyly žádné organizace, které by se k nim vracely, jejich jména celkem zapadla v zapomenutí. Kdo si dnes vzpomene na profesora Alexandra Sommer-Baťka či profesora Jindřicha Uzla, na Pavlu Moudrou, Dr. O. Kunstovného, Leopolda Procházku a na další a další?

Starší generace se sice ještě rozpomíná na některé z těchto učitelů, ale mladší generace o nich již zcela nic neví. Není zde nikdo, kdo by jim o nich něco pověděl. Vzhledem k tomu, že jejich díla, pokud nějaká po nich zůstala, byla zaměřena idealisticky, byla jejich jména vynechána jak z různých přehledných publikací o literatuře, tak i z naučných slovníků.

Zajisté obdobný osud by čekal i zakladatele českého unitářství Dr. Norberta Fabiána Čapka. Jeho knihy byly již dávno rozebrány a poslední vydání „K slunnému břehu“, které vydal náš člen bratr Antonín Vaďura v Brně v roce 1947, bylo z valné části dáno do stoupy.

K uctění jeho památky necht' slouží i následující úvahy.

Z RADOMYŠLE DO SVĚTA

Snad každý životopis začíná popisem prostředí, v němž prožil své první kroky, případně i další část života ten, jemuž má být věnována pozornost. Nechceme se zpronevěřit této tradici ani při přípravě životopisu Dr. Norberta Fabiána Čapka.

Člověk, který přichází na svět, přináší si s sebou jisté dispozice, podle nichž se utváří celý jeho život. Nelze přehlédnout ani vliv prostředí. Ono někdy samo jaksi určuje, jak se bude vyvíjet povaha a osud nového příchozího na tento svět. Zatím co sociologové berou v úvahu především společenské prostředí, astrologové jsou ochotni dokazovat na základě pracně zpracovaného horoskopu, že i postavení hvězd na nebi hraje významnou roli v životě člověka. Ponecháme stranou jejich úsudky, rovněž zde nebudeme rozebírat otázku, jaká byla předchozí zrození onoho drobného stvoření, které přišlo na svět časně zrána 3. června 1870 v malé, došky pokryté chalupě v jihočeském městečku Radomyšli.

Spokojíme se s tím, že si něco povíme o jeho rodišti a o jeho rodičích.

Ne každý hned ví. Kde se Radomyšl nalézá. To Strakonice, které leží několik kilometrů na jih od Radomyšle, jsou dobře známy nejen u nás, ale i ve světě. Zde se totiž vyráběly ony známé fezy, které se vyvážely do celého muslimského světa. A rovněž tak spolehlivé motocykly ze Strakonic byly známy v mnoha cizích zemích a šířily slávu českých výrobků. Známe je i Písek, který leží na východ od Radomyšle, ale kdo nám co může říci více o Radomyšli? Jsem přesvědčen, že by se obyvatelé tohoto jihočeského městečka mohli proti takové poznámce ohradit. A to po právu, neboť Radomyšl má své slavné rodáky i své zajímavosti.

Když tak zalistujeme v knize Ladislava Stehlíka „Země zamyšlená“, nalezneme v I.díle z r. 1959 tuto zajímavou stat':

„I vaši Radomyšl si vyvolávám, Bohumíre Lifko a Miloslave Novotný, krajané milí, to malinké starosvětské městečko alšovského původu, s věží cibuličkou, rybníčkem a alejí kapliček v polích. Krásný je kostel svatého Jana Křtitele, zajímavá byla vápencová jeskyně, ale nejkrásnější je pověst o chromém a slepém dítěti, jemuž anděl strážný, změněný v motýla, vrátil zrak dotknutím křidel.“

Jak je vidět z citovaného úryvku, je Radomyšl poznamenána dojemnou pověstí. Snad nebude na závadu, když se seznámíme alespoň s jeho rodáký, o nichž se zmiňuje Ladislav Stehlík. Snad se nám podaří podníit nějakého zájemce, aby v budoucnosti zpracoval podrobněji prostředí, z něhož vyšel zakladatel českého uni-tářství. Možná, že právě PhDr. Bohumír Lifka mohl by v tomto směru nám být nápomocen. Tento badatel se narodil v Radomyšli 24.3.1900 a jako bibliotékař, věnující se kulturní historii, vlastivě-dě, bibliografii, filosofii, monachologii aj. napsal také pojednání „Strakonicko v historii“ (1933).

Miloslav Novotný, taktěž doktor filosofie, se v Radomyšli narodil 17.4.1894. I on byl bibliotekářem a to v Národním muzeu v Praze. Jistou dobu redigoval Literární noviny. Napsal a přeložil řadu knížek. Bohužel nic o městečku Radomyšli, které na počátku tohoto století mělo 700 občanů sídlících ve 109 domech.

Museli bychom sáhnout po některých všeobecnějších prame-nech, z nichž bychom se ještě mohli dovědět, že o vzniku Radomyšle není celkem nic známo. Podle nedávno učiněných archeologických objevů byla Radomyšl osídlena v době Soběslava I. a Vladislava II., soudě tak podle nalezených mincí. Také zde bylo nalezeno zdivo zbytku tvrze pocházející z XIII.-XIV. století, kdy toto místo patřilo rodu Bavorů ze Strakoníc. Kostel sv. Martina pochází ze XIV. Století, zatímco onen kostel, v němž Čapek jako malý chlapec ministroval, kostel sv. Jana Křtitele, byl vystavěn v roce 1736. V místě byla také pětiletá škola, četnická stanice, pošta a dvakrát do roka se tu konaly výroční trhy. Valná část obyvatelstva se tu živila zemědělstvím a několik lidí i výrobou hracích kolovrátků.

Ještě nutno poznamenat, že roku 1323 Vilém Bavor ze Strakoníc daroval Radomyšl i s kostelem sv. Martina maltézskému řádu sídlícímu v Praze. V letech 1591-1620 byla obec povýšena na městečko, přičemž tomuto bylo uděleno právo používat v erbu korunovaného orla se stříbrným maltézským křížem nad hlavou.

V knize Ladislava Stehlíka, ve které nacházíme podrobnější popis Strakonicka, nalézáme ještě tuto zajímavou poznámku:

„Z kraje pocházejí dva Čapkové. Tomáš, historiograf české Ameriky, se vystěhoval za velkou louži z Chraštovic a jeho jmenovec Norbert, významný pracovník v náboženském hnutí čes-

kých unitářů a rovněž známý mezi americkými krajany, je rodákem radomyšlským.“

Tito dva Čapkové se doma v Čechách nikdy nesetkali. Nicméně v době, kdy Norbert Čapek dlel v Americe, tak se blíže seznámili, protože Tomáš se odstěhoval do Ameriky za svými bratry již dříve. Byl starší než Norbert o 9 let.

To by bylo asi to nejdůležitější o rodišti Norberta Fabiána Čapka. Snad ještě pro informaci lze uvést, že do Radomyšle se jede z Prahy přes Zdice a Blatnou nebo autobusem přímo až do Radomyšle.

Kdo dnes přijede do Radomyšle, nemusí dlouho hledat Čapkův rodný domek. Ten byl sice před několika lety přestavěn, ale pamětní deska na průčelí domku, kterou sem umístili unitáři v roce 1957 (2.6.), usnadní návštěvníkům hledání. V tomto domku čp. 48 bydlel v roce 1870 v pronajatých místnostech místní krejčí Josef Čapek se svou manželkou Marií. Norbert, který přišel na svět onoho roku, byl jejich jediným dítětem. Měli ho rádi a on je.

Dokladem této lásky a vzájemné úcty jsou čtyři dopisy z roku 1894 a 1903, které rodiče poslali svému synovi do ciziny a které on pak celý život s láskou opatroval. Právě tyto dopisy nám dávají nahlédnout do domácího prostředí, v němž mladý Čapek vyrůstal. To už bylo Norbertovi 24 let, když mu jeho otec napsal:

“...zima tuhá, výdělky žádné. Jsme rádi, když si uvaříme brambory a máme sůl, abychom si je mohli aspoň osolit... Ty si to, milý synu, nemůžeš ani představit a já ti nemohu vypsát, jaký jsou letos v Čechách nedostatky. Náš domácí si sám musil vydlužit 50% na platy za píci pro dobytek.... My sami se budeme muset zbavit té kozičky, protože koupit není zač. Výdělky žádné a všechno je hrozně drahé...” (14.1.1894)

O čtyři měsíce později sděloval otec synovi, zdržujícímu se v Hamburku:

„...Co jsme si brambory do té jamky schovali, ty už jsou pryč a už jsme jich zase nůšku koupili. Tady jsou hrozná sucha, takže dosud nic neroste a výdělky nejsou žádné. Nevím, jak se Bůh nad námi smiluje. Milý synu, kdybys jel do těch Uher, to bych byl hrozně rád, alespoň bys nás na té cestě zase navštívil. Věř synu, že od té doby, co jsi pryč odejel, jsem se ještě ničím nepotěšil. Stále tebe mám na mysli. Inu, Boha všemohoucího ve dne v noci pro-

sím, aby tobě dal šťastně tvé studie dokončit. Potom nad bys nám přec mohl být nápomocný v těch nynějších našich nedostacích. Já jsem s mojí řemeslem u konce, neboť mě zrak moc opouští. Nyní jsou ty mladíci účinnější než jsme bývali my a tak se toho stále hrozím, jak budeme nadále živi. Já nemám hnedle jen tak nějakou tu správkou a tou se přece neuživím. Tak nevím, jak Bůh s námi naloží.

Přijmi ještě, milý synu, tisíceré pozdravy. Piš nám zase podle své možnosti. Pozdrav tu tobě milou Helenu. Též pěkné pozdravení na tvé pány spolužáky. Tvůj tebe milující otec Josef Čapek.“ (8.4.1894)

Oba rodiče viděli ve svém synu jedinou svou naději. A jejich Norbert je nemohl zklamat. Rád by byl ještě dál pokračoval ve studiích a získal třeba i nějaký ten diplom, ale myšlenka na rodiče jej nutila, aby získal co nejdříve nějaké postavení. Ze svých skromných prostředků zaslal rodičům ještě na jaře tři zlaté a otci jednu šaty.

V dopise z 1. července 1894 psala mu matka:

„Můj milovaný synu Norberte!

Přijmi ode mne srdečné pozdravení a v duchu políbení. Vědět také dávám, že zdráva jsem, jenom když je nějaký nečas, tak mě oči bolí. Obilí je zde pěkné. Dřív pořád byly deště, ale nejčko je zde velmi sucho. Já mám šest housat, ale ty nemají na pastvě co uškubnout. Nic neroste. Musím je celý den krmit. Ráda bych je prodala. Ale to až později. Nevím jestli je budu moct udržet. Za ty peníze ti zaplat' Bůh. Jakoby nám z nebe spadly.

Jsme nejčko zas na jiném kvartíře. Zostáváme naproti Medliňořic, jak říkali. Na pavlači je matka s dcerou. Jeden zlatý jsme jim dali. Neměli také. Ani krejcar nevydělá jedna ani druhá. Ta dcera sloužila. Matka byla nemocná, tak pro ni psala. Nákej zlatej má vyslouženej. Jsou živy z hotovýho.

Pro kozu a husy je to lepší. Nemusím zatím ... daleko chodit. Chlív je v domě. Mám to všechno při ruce, ale sednice pěkná není. Když jsme se tam nastěhovali, tak se mně zdálo, že se zrovna zadusím. Moc špatnej vzduch je tam. Já tu první noc oka nezamhouřila. Nejčko už jsem tomu přece trochu zvyklá. V Radomyšli jsou kvartíry drahý jako v Praze. Z lečjaké díry se dá hromadu peněz a výdějky nejsou žádný. V Kalenicích začali platit za kopání

38 kr. Dělal se 11 hodin. Také jsem tam chodila. Nahnalo se tam moc lidu, tak utrhli a platí 24 krejcarů. To se snadno sní. Tak jsem tam přestala chodit. Když mám ten dobytek, tak mně je to těžko. Ráno jsem musela jít v půl šesté, než jsem přišla, bylo poledne. Ani jsem nemohla vařit.

Od těch šatů a těch peněz, jak přišly, tak jsme od toho dali 80 kr. Za zlatku jsme si koupili živobytí. Letos je bída o peníze. Každý běduje.

Rudolf Švejdůvic je v Americe ženatý, ale moc špatně vyhlíží. Co dělá, to se neví. On jim to nepoví. Pozdravuj ode mne všechny tvé známé, obzvláště Dinu Klinkerů. Přijmi ode mne ještě tisícero pozdravení. Zůstávám tebe milující matka až do smrti Marie Čapek.“

Tyto dopisy nám dávají nahlédnout do nejbližšího prostředí, v němž vyrůstal Dr. N.F.Čapek. Snadněji nyní pochopíme, proč syn chudého vesnického krejčího chtěl do světa. Avšak nejen on, ale i rodiče, kteří si slibovali, že ve světě se na jejich syna usměje spíše štěstí než v chudé české vesnici. Nebyl ovšem sám, kdo šel do světa hledat lepší život.

Jak se dovídáme, zejména ze zachovaného dopisu, který Čapkova babička, matka jeho otce, žijící v Hluboké, zaslala za svým vnukem do Hamburku, žili někteří příbuzní z jejich rodu ve Vídni. Jeden z nich, strýc Viktor měl ve Vídni dokonce krejčovský salon. Všichni utíkali před bídou. Proto také otec Norberta si přál, aby jeho syn po ukončené docházce obecné školy v Radomyšli odešel do Vídně a stal se tam krejčovským učněm u svého strýce, který sám neměl dětí. Možná, že se všichni utěšovali nadějí, že by se jednou Norbert mohl ujmout strýcova závodu. Tyto naděje se však nesplnily. Norbert sice přišel do Vídně, stal se krejčovským učněm, navštěvoval zde navíc i měšťanskou školu, ale krejčím se nestal. Stal se z něj misionář církve pokřtěných křesťanů čili baptistů. Jako misionář se dostal do Bratislavy a jelikož se osvědčil, byl poslán na studie do hamburského kazatelského semináře, kde strávil celkem čtyři roky. Znalost němčiny a angličtiny mu začala otvírat svět.

Nejdříve se usadil jako baptistický kazatel v Saské Plánici. Zde se také oženil s dcerou planického zahradníka Klingera Lydí.

Po čtyřech letech obětavé práce se s manželkou a dvěma syny přestěhoval do Brna. Zde strávil celkem 16 let svého života. Zažil zde chvíle velmi radostné, ale i chvíle velkého smutku. Dočkal se dalších ratolestí, ale také smrti své milované manželky. Protože děti byly ještě velmi malé, oženil se s diákonkou Marií Zrústovou z Pusté Rybné.

V Brně působil nejen jako kazatel baptistické církve. Ale také jako novinář. Byl redaktorem různých denominačních tisků, ale především známého vzdělávacího časopisu NOVÝ LID.

Z Brna dojížděl také na Slovácko a na Slovensko. Roku 1905 se zúčastnil světového kongresu baptistů v Londýně a o dva roky později navštívil Ruskou u příležitosti konference tamějších baptistů. Dvakrát podnikl cestu do Berlína. Jednou na kongres baptistů a jednou na kongres svobodných křesťanů (nyní IARF). V květnu 1911 byl vyslán na další světový kongres baptistů do Filadelfie v USA. Tehdy sotva tušil, že se za tři roky do USA opět vrátí a že tu setrvá sedm let.

Během sedmiletého pobytu v USA se v jeho životě mnoho změnilo. Prošel tu duševní krizí a konečně se definitivně rozešel s baptismem a rozhodl se věnovat plně žurnalistice a praktické psychologii. Nicméně, když došlo k vyhlášení samostatnosti Československé republiky, začal se obírat otázkou návratu do vlasti. Jeho styk s americkými unitáři toto jeho rozhodnutí jenom posílil.

2.ledna 1921 přistoupil za člena unitářského sboru v Orange, vedeného duchovním Rev. Huntem. Díky jeho pomoci byl pozván do Bostonu, aby se tam zúčastnil květnového výročního zasedání amerických unitářů, v jejichž čele tehdy stál ve funkci prezidenta Dr. Samuel A. Eliot. Čapek tam dostal příležitost pozdravit krátce shromážděné delegáty v prostorné hale tremontského chrámu. Koncem června byl již na cestě do Prahy. V jednapadesáti letech se již těžko začíná budovat existence, ale Čapek se toho nebál. Jak sám nejednou prohlásil, chtělo se mu ještě zabojovat si na poli duchovním.

Do konce roku 1921 studoval v Praze situaci a zejména pak náboženské poměry. V lednu 1922 začal již plně rozjíždět svou přednáškovou činnost. Je opravdu obdivuhodné, že již v dubnu mohl s nově získanými přáteli a spolupracovníky přistoupit k zalo-

žení základu duchovního společenství čs. Unitářů ve Společnosti svobodného bratrství. O 8 let později byla Náboženská společnost čs. Unitářů uznána státem jako církev.

Úspěchy se dostavovaly jak v Praze, tak i na jiných místech republiky, jako v Plzni, v Brně a na Kladně, kde byly postupně zřizovány odbočky pražského Ústředí.

Po právu se vynoří otázka: vzpomněl si Čapek na své rodiště? Rodiče již zemřeli a i kamarádi z mládí většinou byli rozprchlí v cizině. Nebyl tu už žádný důvod, aby se vracel do svého rodiště. Snad na to pomyslel podívat se do Radomyšle a ukázat své rodiště manželce, ale nával práce mu v tom bránil. Byli to však radomyšlští hasiči, kteří se na něj v roce 1930 obrátili se žádostí o příspěvek na zakoupení motorové stříkačky. Čapek jim tehdy poukázal 500 korun a dostal pozvání k účasti na oslavě 50letého jubilea založení hasičského sboru v Radomyšli. V účasti mu opět zabránila naléhavá práce. Vyšlo mu to nakonec v říjnu 1931, kdy přijel do Radomyšle na základě pozvání Městské osvětové komise. Večer pak měl v sokolovně přednášku, v níž poukázal na to, že vzpomínky na Radomyšl jej stále provázely a že nikdy nezapomínal na to, že je Čech a že pochází z jižních Čech, odkud pocházel Mistr Jan Hus. Dlouholetý pobyt v cizině že jej neodcizil ani národu, ani jeho rodné obci Radomyšli, jíž na závěr popřál, aby tu byly stále domovem „**svornost, svoboda, bratrství a sokolský duch**“.

Foto na titulní straně: Mike Sándor -TEL_SZEKELYFOLDON.jpg (image/jpeg)
Tento soubor podléhá licencím GNU FDL 1.2 a Creative Commons Attribution-ShareAlike 2.5 Unported, (staženo z wikipedie)

Foto Růže: Peggy Greb, jde volné dílo z United States Department of Agriculture (staženo z wikipedie)

PROGRAM NA MĚSÍC ÚNOR 2013

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 6.2.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 13.2.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 20.2.: Ivo Koukol: **OTAZNÍKY NAD GEOPATOGENNÍMI ZÓNAMI**
– teorie, praxe
- 27.2.: Ing. Pavel Sedlák: **MIKROKURS POČÍTAČŮ**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 1.2.: Milada Pulicarová: **J.W. GOETHE – POZNÁMKY K PRAVDĚ**
- 8.2.: Prof. Miroslava Paulíčková: **JSME V KOSMU SAMI?**
- 15.2.: Otmar Habrle: **JAPONSKÉ ŠKOLSTVÍ A VĚDA**
- 22.2.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **CO JE POSVÁTNÉ?**

Čtvrtek 18.30 hod.:

- 15.2.: Společnost ALLAN KARDEC: **O SNECH** (přednes česky)

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,

ing. Marie Vohlídalová, ing. Ivan Sommer